Вітре буйний, непощадний!
Маєш силу ти велику:
Через степ, діброви й море
Дмеш і крутишся одвіку.

Як солому, серед лісу
Дуба з коренем положиш;
Я ж один стою нерушний, —
Ти зломить мене не зможеш.

Ревучи, великі бурі
Понад мною пролетіли,
Та зігнути не зігнули, —
Тільки серце надломили.

Студень дує округ його,
Бо йому минуло літо;
Чи воно розкошувало:
Цвіт і корінь — все побито!

Що ж, воно й перегоріло
І, як злото, чисте стало;
Так зате його навіки
Вкрило чорне запинало.

1881

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.